

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς βίδας, ἥτοι τοῦ κοχλίου. Συνών. *ξεβιδώμα*.

ἀποβιδώνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βιδώνω*.

1) Ἀφαιρῶ τὴν βίδαν, τὸν κοχλίαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): *Ἐπεβίδωσεν τὰ βίδας Τραπ.* Συνών. *ξεβιδώνω*.

2) Τελείως βιδώνω τι σύνηθ.

***ἀποβιδώτος** ἐπίθ. *ποβιδώτος* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *βιδώτος* < *βιδώνω*. Περὶ τῆς στερετ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ βίδα ἔχει χαλαρωθῇ: Φρ. *Ἐδεῖ μὲν βίδαν ποβιδώτην* (εἶναι ὀλίγον τρελλός. Συνών. φρ. τοῦ *στριψεῖ ἡ βίδα*).

***ἀποβίλλι** τό, *ποβίλ-λιν* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βιλλί*, παρ' ὃ καὶ *βιλ-λί*.

Ἡ ἀκροποσθία: *Ἐπρήστηθεν* τὸ *ποβίλ-λιν* τοῦ βουδ-κιοῦ μας.

ἀποβιτσίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βιτσίζω*.

Κινῶν τὴν οὐρὰν κτυπῶ δι' αὐτῆς τὸν πλησίον ἀκολουθοῦντα ὁδηγόν, ἐπὶ βοῶν καὶ φορτηγῶν ζώων: *Ἐποβίτοις δὲν τὸ μουλάρει καὶ τοῦ βάρηκε 'ς τὰ μάθια*.

ἀποβιώνω Κύνθ. ἀποβζώνω Κάλυμν. *ποβζώνω* Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. **αβζώνω*, δι' ὃ πβ. *αβζος*.

Παύω νὰ γεννῶ ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα θὰ ποβζώσω πλεό, 'ὰ 'ρτῶ νὰ κάτσω ἀντάμα σου Κάλυμν*.

ἀποβλακώνω σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *βλακας*.

Καθιστῶ τινα βλακᾶ: Τὸν ἀποβλάκωσε ἡ φτώχεια - ἡ ἀνέχεια. Ὁ δεῖνα ἀποβλακώθηκε ὁλοτελᾶ ἀπὸ τοῖς καταχρήσεσι. *Κάθεται σὰν ἀποβλακωμένος καὶ μὲ κοιτάζει σύνηθ. || Ποίημ.*

Μὰ σὺ 'ς τὸ νοῦ σου τό 'βαλες, γυναῖκα μου, νὰ μὲ ἀποβλακώσης σώνει καὶ καλὰ

Γ' Σουρῇ Ἀπαντ. 1, 38

ἀποβλαστημοθεάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *βλαστημοθεάζω* < *βλα'στημοθεῖ*.

Παύω νὰ βλασφημῶ τὸν Θεόν: *Ἐποβλαστημοθέασες πρὸς ἡ νὰ τὰ ξανακάμης θές πάλι;*

ἀποβλέπω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπουβλέπου Σαμοθρ.

ἀπουγλέπου Στερελλ. (Εὐρυταν.) *πουλέπου* Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀόρ. ἀπόειδα κοιν. ἀπόδα Κρήτ. Κύπρ. Σκῦρ. Σύρ. Χίος ἀπούειδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπούδα Κυδων. ἐπόδα Α.Κρήτ. Χίος ἀπειδα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποβλέπω.

1) Βλέπω τι ἐν ὅλῃ του τῇ ἐκτάσει, μέχρι τέλους κοιν.: *Ἐπόδα τα 'γὼ τὰ καλὰ 'ς τὴ ζωὴ μου* (δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἴδω πλέον ἄλλο τι καλόν, διότι ὅ,τι εἶχον νὰ ἴδω τὸ εἶδον) Κρήτ. || Φρ. *Εἶδα καὶ ἀπόειδα* (εἶδα καλὰ ἐνν. κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, ἐπομένης συνήθως προτ. ἀρνητικῆς, οἶον: *εἶδα καὶ ἀπόειδα πῶς δὲ γίνεται τίποτε - πῶς δὲν κερδίζω τίποτε - ποῦ δὲ μποροῦσα νὰ κάμω ἄλλῳ κτλ.) κοιν. Εἶδα καὶ ἀπόειδα τί ἄνθρωπος εἶσαι Πελοπν. (Μάν.) Γλέπ'νι καὶ ἀπουγλέπ'νι π' δὲν κτλ. Εὐρυταν. Εἶδα καὶ ἀπόειδα (προσεπάθησα πολὺ, οἶον: *εἶδα καὶ ἀπόειδα νὰ τὸν πάρω μαζί μου*) κοιν. *Εἶδα καὶ ἀπούειδα* (προσπαθήσας πολὺ καὶ μὴ κατορ-*

θώσας τίποτε ἀτηλπίσθην. Συνών. φρ. *εἶδα κα' ἔπαθα*) Εὐρυταν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 4993 (ἐκδ. JSchmitt) «ὡς ἀποῖδοῦμε τὸν καιρὸν νὰ ἴδωμε τὸν λαόν μας | τὸ ποῖ' μᾶς ἐνεμείνασιν ἐκ τὸν λαόν μας ὅλον».

β) Βλέπω τὸ ἀποτέλεσμα Σαμοθρ.: *Νὰ δαγαδίσουν' θέλ' ν' ἀπουδισῶμι* (θὰ περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀποτέλεσμα). 2) Παύω νὰ βλέπω, παραμελῶ τι Πελοπν. (Οἶν.): *Σώπα μωρὴ, μὴ κάνης ἔτσι, θὰ σὲ ἀποιδῇ καὶ ὁ Θεός.*

β) Δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τινα ἢ τὸν κοιτάζω περιφρονητικῶς Εὐβ. (Στρόπον.): *Τί σὺν κάθ' τ' ἀρφανὸ καὶ τοῦ 'πουλέπεις; Πᾶρι καὶ τοῦ πουμί σου νὰ μὴ σὶ 'πουλέπουνι πῶς τρώς ἀπ' τοῦ δικό τους.*

3) Ἐνῶ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω τι τὸ παρατηρῶ κρυφίως Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Νὰ 'χα κάνει ν' ἀποβλέψῃ σὲ δυὸ τρία σπύθια πῶς ἰδέα, 'θελε νὰ τό 'βρω τὸ δαχτυλίδι μου.*

4) Δὲν βλέπω τι καλῶς, κάμνω λάθος, παραβλέπω Πόντ. (Κοτύωρ.): *Ἀπειδα, μὴ κρούς με (κρούς = κτυπᾷς).*

***ἀποβλογίδια** τά, ἀποβλοῖδια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. καὶ Β' Φάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Τὸ τέλος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

ἀποβλογῶ Ἀνδρ. Κρήτ. ἀπουβλογῶ Λέσβ. *ποβλογῶ* Ρόδ. ἀποβλοῖζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βλογῶ*.

Περατῶ τὴν εὐλογίαν, τὴν τελετὴν τοῦ γάμου Ρόδ. Λέσβ.: *Ἄσμ.*

Ἄν εἴν' καλὸς ὁ μαῦρος σου, φτάν-νεις τους 'ς τὰ στεφάνια, ἂν δένον κ' εἶναι ἀπαλός, φτάν-νεις σὰν ποβλοήσουν (δένον = δὲ) Ρόδ.

Τώρα π' ἀπουβλογήσαμι τὸ 'γὼ καμάρουσά του,

τ' ἀδρόγγυνον ποῦ κάναμι δὲν εἶνι παρακάτου

Λέσβ. Καὶ μετ' ἀντικ. περατῶ τὴν γαμήλιον τελετὴν τινος ἐνθ' ἄν.: *Ἀπουβλογήσαμι τ' ἀδρόγγυνον Λέσβ.*

ἀποβοή ἡ, ἀμάρτ. ἀπουβουή Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βοή*.

1) Ἡ μακρόθεν ἐρχομένη βοή: *Κᾶποια ἀπουβουή μοῦ 'ρθι 'ς τ' ἀφτιά μ'.* 2) Ἡ βοή τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις μετὰ τὴν λήψιν μεγάλης δόσεως κινήνης ἢ μετὰ βαρεῖαν ἀσθένειαν.

ἀποβοήθεια ἡ, ἀμάρτ. ἀπουβόηθεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβοήθειο τό, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 94 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπουβουήθειον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπουβόηθειον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βοήθεια*, παρ' ὃ καὶ *βοήθειο*.

Βοήθεια, συνδρομὴ ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀποβοήθειο, ἀλλῶς θὰ πῆγαιναν χαμένοι οἱ ἄνθρωποι Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Ἄμα μιγαλώσ' τοῦ κοιν' τ'σάξ' σ' θὰ τό 'ης ἀπουβόηθειον Αἰτωλ. Ἐχου ἀπουβόηθεια καὶ ἀπ' τὰ κοιν' τ'σ' ῥ'τοννεῖς αὐτόθι.*

ἀποβοηθῶ ἀμάρτ. ἀπουβοηθάω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βοηθῶ*.

Προσεπικουρῶ, βοηθῶ: *Τὸν ἀπουβόηθαγα καὶ τὰ πιδιά τ', ἀλλὰ τί νὰ σ' κάμ' γέροντας ἄνθρουπους τώρα!*

ἀπόβολα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Τριφυλ. κ. ἄ.) ἀπόβολο Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀπόβολος*.

1) Καθ' ὁλοκληρίαν, τελείως Πελοπν. (Βούρβουρ. Τριφυλ. κ. ἄ.): *Ὁ δεῖνα ἐχάθηκε ἀπόβολα! Τριφυλ. Ἐγκρεμίστη*

τὸ σπῖτι ἀπόβολα Πελοπν. 2) Μακρὰν τοῦ κέντρου, ἀπό-
κεντρα Πελοπν. : Τὸ χωράφι μου εἶναι ἀπόβολα.

ἀποβολαρεᾶ ἐπίθ. θηλ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρεᾶ, δι' ἣν ἰδ. -άρις.

Ἡ προώρως τίκτουσα, ἀποβάλλουσα πρὸ τῆς ὥρας
τοῦ τοκετοῦ, ἐπὶ αἰγός.

***ἀποβολεύομαι**, ἀπουβουλεύομαι Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβολή.

Ἀποβάλλω, ἐκτιτρώσκω, ἐπὶ ἐγγύου γυναικός : *Αὐτὴ
ἢ γ'ναῖκα ἀπουβουλεύει.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6.

ἀποβολή ἡ, κοιν. ἀπουβουλή βόρ. ἰδιώμ. ἴποβολή
Εὔβ. (Ῥορ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποβολή.

1) Ἀποπομπή, ἀπομάκρυνσις συνήθως εἰς τὴν σχολικὴν
γλῶσσαν ἐπὶ μαθητῶν τιμωρουμένων δι' ἀποβολῆς ἐκ
τοῦ σχολείου κοιν. : *Τιμωρήθηκε μὲ ἀποβολή τρεῖς μέρες*
Ὁποῖος καπνίσῃ θὰ τιμωρηθῇ μ' ἀποβολή. 2) Πρόωρος
τοκετός, ἐκτρώσις φυσικὴ ἢ τεχνητὴ κοιν. : *Ἐκανε-ἔπαθε*
ἀποβολή. Πέθανε ἀπάνω 'ς τὴν ἀποβολή. *Ἐκαμε τρεῖς γέννες*
καὶ θυὸ ἀποβολές. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόβαλμα 3. β) *Μετων.*
μικρόσωμος, νανοφυῆς καὶ εἴτα ἀνάξιος λόγου,
ἀσήμαντος, ἐπὶ ἀνθρώπου Σῦρ. : Νὰ χαθῇς, ἀποβολή!

3) Ἴχνος διαβάσεως, οἷον περιτίττωμα Κρήτ. — Λεξ.
Βλαστ. 343 : *Ὁ σκύλλος ἤρε δὴν ἀποβολή τοῦ λαγοῦ Κρήτ.*
Ἐχασα τὸ ἀποβολές τοῦ λαγοῦ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κ' ἐκεῖνος ἐλογάριασε τοὶ μέρες ἄπον λείπει,
τὸ ἀποβολές μου ζύγωνεν, ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει
(ζύγωνεν=ἐδίωκε, παρηκολούθει, βρίσκει=εὐρίσκει) αὐτόθ.

Σὰ δὲ λαγωναρόσκυλλο τὸ ἀποβολές μου βρίσκει
αὐτόθ. Συνών. ἀπαλλαγή 3. 4) Ἡ Τετάρτη καὶ
Παρασκευὴ τῆς κρεοφάγου ἐβδομάδος Σῦμ. 5) Ἡ Δια-
καινίσμιμος ἐβδομάς Σῦμ. : *Σήμερο τρώγουν κρεᾶς, γιατί*
'ναι-ν-ἀποβολές. 6) Αἱ μεταξὺ Χριστουγέννων καὶ Θεο-
φανείων ἡμέραι Σῦμ. Συνών. δὼ δεκάημερο.

***ἀποβολιάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποβολιάρικο Χίος

Ἐκ τῆς φρ. ἀπόβολῆς, δι' ἣν ἰδ. βολή, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἄνευ διαλογῆς συλλεχθεὶς, ἐπὶ μαστίχης : *Ἀποβολιάρ-*
ικο εἶν' τὸ μαστίχι (δὲν ἔχουν διαλεχθῇ οἱ μικροὶ ἀπὸ τοὺς
μεγάλους βώλους).

ἀπόβολο τό, Κάρπ. ἀπόβουλον Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπόολο
Κάρπ. ἀποβόλι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐδ. ἐπίθ. ἀπόβολον. Πβ. Ἡσύχ. «ἀπό-
βολον» ἀποβεβλημένον».

1) Βόσκημα ἀσθενὲς ἀποχωρισθὲν τοῦ ποιμνίου καὶ
ἀπομονωθὲν μέχρι θεραπείας Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Πληθ.,
τὰ ἀποχωριζόμενα κατὰ τὸ σβάρνισμα τῶν ἀγρῶν χόρτα,
πετράδια κλπ. Κάρπ.

ἀποβόρι τό, σύννηθ. ἀπόβορο Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. βορέας. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν ἰδ. ἀναβόρι.

Ὁ ἐλαφρὸς βόρειος ἄνεμος ὁ ἐπιπνέων μετὰ τὴν παῦσιν
σφοδρου τοιούτου σύννηθ. : *Φυσᾷ ἕνα εὐχάριστο καὶ δροσερὸ*
ἀποβόρι. Μὲ τ' ἀποβόρι ἔχομε δροσιά. Εἶναι καλὸς καιρὸς γιὰ
ταξίδι, ἀποβόρι! Πάμε νὰ παρῆψουμε τώρα ποῦ 'ναι ἀποβόρι.

ἀποβορίζω Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βορίζω.

Κατὰ γ'. πρόσωπ., φυσᾷ ἡπιώτερον ὁ βορεᾶς.

ἀποβορισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβορίζω.

Παῦσις τοῦ βορείου ἀνέμου : *Ὁ τὸν ἀποβορισμὸ ἐχλάσθη*
ὁ κόσμος (ἐχλάσθη = ἐξεστάθη πως).

ἀποβοσκιση ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. 230

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποβοσκιστός.

Ἡ ριπτομένη χαμηλὰ ὥστε κατὰ τὴν φορὰν τῆς νὰ
ἀπέχη ὀλίγον μόνον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ
πέτρας ριπτομένης κατ' ἰδιάζοντα τρόπον ὑπὸ τῶν ποι-
μένων.

ἀποβοτανίζω Θήρ. Πόντ. (Ῥοφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βοτανίζω.

Τελειώνω τὸ βοτανολόγημα, ἤτοι τὸν καθαρισμὸν
ἀγροῦ ἢ κήπου ἀπὸ τῶν ἀγρίων καὶ ἀχρήστων χόρτων.

ἀποβοτάνισμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβοτανίζω.

Ἡ ἐκρίζωσις τῶν ἀγρίων χόρτων ἀπὸ τινος ἐσπαρμέ-
νου ἀγροῦ.

ἀποβουβαίνω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βουβαίνω.

Κάμνω τινὰ νὰ βουβαθῇ, νὰ χάσῃ τὴν ὁμιλίαν του καὶ
μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἐνεός, ἐμβρόντητος, κατα-
πλήττω τινὰ : *Μόλις τ' ἄκουσε, ἀποβουβάθηκε!* (ἔμεινε
ἐμβρόντητος) πολλαχ.

ἀποβούλλω τό, ἀμάρτ. ἀποβούλλωμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουλλώνω.

Ἀποσφράγισις : *Τοῦ χαρτί' τ' ἀποβούλλωμαν* (ἀποσφρά-
γισις ἐπιστολῆς).

ἀποβουλλώνω Κρήτ. Μύκ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπο-
ουλ-λώνω Κάρπ. Κάσ. Μετοχ. ἀποβουλλωμένος Πελοπν.
(Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βουλλώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὴν σφραγίδα, ἀποκαλύπτω, ἀποσφραγίζω
Πόντ. (Τραπ.) : *Ἀπεβούλλωσα τὸ γράμμα κ' ἐδέβασα.* 2)
Τελείως φράττω, πληρῶ τι, καταλαμβάνω τι ἐξ ὁλοκλήρου,
ἐπὶ μέλιτος τὸ ὅποιον ὑπερπληροῖ τὴν κυψέλην Κάρπ. :
Ἄσμ.

Ἐγὼ 'μαι τὸ ψηλὸ βουνὶ ἀπὸ τὸ λέν Ὁρκίλλι,
ἀπὸ 'χ' ἔρεικες τοῦ μελιτοῦ τοῦ ἀποουλ-λωμένου
(ἔρεικες = ρεΐκια). 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐπιτρέπω νὰ σχη-
ματισθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου τύπος βούλλας, ὑποχωρῶ,
ἐπὶ μαλακῆς ἐπιφανείας (περὶ τῆς σημ. ἰδ. καὶ J Kalitsuna-
kis Mittel-neugr. Erklär. 24) Κρήτ. : *Ἐξεράθηκε δὲ ψωμί*
καὶ δὲν ἀποβουλλώνει ἡ πέτσα του (εἰς τὴν διὰ τοῦ δακτύλου ἢ
ἄλλως πως ἰσχυρὰν πίεσιν δὲν ὑποχωρεῖ ἡ ἐπιφάνειά του).
Τὸ ψωμί δὲν ἀποβουλλώνεται. 4) Μέσ. βουλλώνω τὸ στόμα
μου, σιωπῶ Κάσ. : *Ἀησ' τ' ἀφτιά σου πίσω ν' ἀκούσης τί 'ὰ*
σοῦ λένουσι τὸ ἀποουλ-λώσου (ἄησ' = ἄφησε). 5) Μεταφ.
ἐξαπατῶ τινα Μύκ. : *Ἀποβουλλῶν' τὸν δεῖνα τσαὶ στρέφεται*
(ἐπιστρέφει). Ἡ μετοχ. ἀποβουλλωμένος = περικυλισμένος,
ἐγκεκλεισμένος που Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Φρ. *Ἀπομόνα-*
χος κὶ ἀποβουλλωμένος νὰ εἶναι! (ἄρά).

ἀποβουλ-λωτός ἐπίθ. Κάρπ. ἀποουλ-λωτός Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουλλώνω.

Ὁ οἰονεὶ βουλλωμένος, ὑπερπλήρης, ἐπὶ κυψελῶν κατα-
μέστων μέλιτος : *Τὸ σμηνάρι εἶν' ἀποουλ-λωτό* (σμηνάρι
= κυψέλη).

